

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχομεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Εἰκοσιδύο μὲν ἔτος Ἀπρίλην,
μέσα ἴσους δρόμους ψοφοῦν οἱ σκύλοι.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Τάμαθες τὰ χαρμόσυνα μαντάτα, Περικλέτο ;
ἑλληνικὸ μελόδραμα καὶ ἑλληνικὸ λιμπρέτο.
Λαυράγκας ὁ μαέστρος μας μαζί με τὸν Σπινέλη
ἄγγελοι ἄγγελοι ἄγγελοι τὴν ἀγουρίδα μέλι,
τούτεστι μαρτυρήσανε καὶ ἔρρεψανε καὶ ἰδρώσανε
καὶ ἑλληνικὸ μελόδραμα ἴσως τέλος ἐσκαρώσανε,
καὶ ἐβγάλενε βαρύτονο καὶ ἐβγάλενε τενόρο,
καὶ μπάσο καὶ βαθύφωνο καὶ διαλεγμένο κόρο,
καὶ ὅς του κἀντο, Περικλῆ, καὶ νότα καὶ μπατοῦτα,
καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε : αὐτὸς μὰ τῆναι τούτα ;

Ἦτο θρίαμβος μεγάλος,
ἡ Μποῦμ ἐδόθη πρώτη,
καὶ τὸν θίασον ἐξάλλως
τὸ κοινὸν ἐχειροκροτεῖ.

Κι' εἶδα τρανταχτὸ φουστάτο
καὶ εἶδα καὶ πολλοὺς ἐν τέλει,
καὶ ἐκυβέρν' ἀπάνω κάτω
ἡ μπαγκέτα τοῦ Σπινέλη.

Καὶ τῆς μουσικῆς ἡ Μοῦσα
χρυσοστέφανη παρούσα
τοὺς μαέστρους στεφανώνει,
καὶ γελά καὶ καμαρώνει.

Δάκρυα καὶ συγκινήσεις
καὶ ὕψη καὶ χαμηλά ...
ὁ μαέστρος ὁ Διονύσης
τὰ κατὰφερε καλά.

Μὰ καὶ ἐγὼ ποῦ λὲς φρενιάζω
καὶ ἡ ψυχὴ μου κἀντο θέλει,
καὶ παράφορος φωνάζω :
μπίζ, Λαυράγκα, μπίζ, Σπινέλη.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιακόσα
καὶ ἡ φυλὴ μας πάντα δρώσα.

Τέσσερα καὶ ἑπτακόσα,
σκόνη δαιμονιώσα.

Γελά σας, Ἕλληνες ἀρτίστες,
γελά σας, Ἕλληνες κορίστες,
κάθε πόνος καὶ σκελῆτι ἴσως τραγοῦδι νὰ ξεσπάσῃ,
γελά σας, Ἕλληνες τενόροι καὶ βαρύτονοι καὶ μπάσοι.

Γελά σας, πρίμοι καὶ σεκόντοι,
ὁς του κἀντο, ὁς του ρίμα
ἴσως καιροὺς αὐτοὺς τοῦ Κόντη,
ποῦ τὸ κράτος πᾶει πρίμα.

Ροδοστέφανα πετῶ,
καὶ μαζί με τοὺς φουριόζους
λυσσωδῶς χειροκροτῶ,
καὶ τὰ χέρια βγάζουν ρόζους.

Τί μελόδραμα τφόντι,
μὰ καὶ ἄκόμα τί θὰ γίνη ...
μπάστα καὶ ἡ κυρία Μόντη
καὶ ἡ κυρία Ταντολίνη.

Δὲν ἴσως ἀνένας, δὲν ἴσως ἀνένας καμμιὰ
Ἰταλίδα καὶ Ρωμῆα,
καὶ ἴσως ἴσως ἴσως ἴσως
γὰ τὴν ὄπερα τὰ φράγκα,
καὶ ἴσως ἴσως ἴσως ἴσως
τὸν Σπινέλη, τὸν Λαυράγκα,
καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀρτίστες, τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς,
καὶ τὰς τόσας τῶν θυσιῶν καὶ τῶν κόπων τοὺς μακροὺς.

Κι' ὅταν γυρίσῃς ἴσως σπῆτι,
Περικλέτο συγκροπῆτι,
ἐσκεπτόμουν μοναχὸς μου πῶς ἀρτίστας νὰ φανῶ
καὶ τενόρος νὰ γενῶ,
καὶ ὅλο ἴσως ἴσως ἴσως ἴσως
τὸ κοτσάφι καὶ τὸν σπῆτι,
καὶ ἄρχισα νὰ λαρυγγίζω σὰν τὰ ῥόδια, τὰ κανάρια,
καὶ ὅπως τὸ πτηνὸν τὸ θέλον, ποῦχει τέσσερα ποδάρια,
καὶ τὸν Μάη κελαϊδεῖ,
τὸ γαϊδουρὶ δηλαδὴ

Τώρα πιά, βρέ Περικλέτο, θ' ἀφθονοῦν οἱ κανταδόροι
κι' οἱ σοπράνοι κι' οἱ τενόροι,
τώρα πιά σὲ κάθε ρούγα καὶ σὲ κάθε σπιανάδα
νύκτα μέρα πατινάδα,
τώρα πιά γυναῖκες κι' ἄνδρες
ὅλοι θὰ γενοῦν γαλιάνδραις.

Ἀπ' ἐδῶ συχνὰ ταμποῦρλα μὲ παιδιὰ καὶ μὲ μουρέλια,
κι' ἀπ' ἐκεῖ τῆς ὥρας κάντο, κάντια, ζάχαραις καὶ μέλι,α,
κι' ἔλεγα ὅσῃν Φασουλῖνα: τώρα πήδα, τώρα σάλτα,
καὶ τὴν καθεμιὰ σου κόρη
μὲ τὴ βία, μὲ τὸ ζόρι,
σύρε νὰ τὴν κάνης πρίμα καὶ βραχνόφωνη κοντράλτα.

Τώρα κάθε καρακάξα τοῦ Ρωμαίικου σὰν μάθη
πῶς κι' ἐδῶ μολπὴς ἡμέρα καὶ μελόδραμ' ἀνατέλλει,
τραγουδιοῦ μονομανίαν καὶ παροξυσμὸν θὰ πάθη,
καὶ πηλάλα ὅσῃν Λαυράγκα, καὶ πηλάλα ὅσῃν Σπινέλη.

Τώρα κάθε κανταδόρος τὸ μαντάτο σὰν ἀκούση
πρῶτος μπάσος θὰ προβάλῃ καὶ τενόρος μὲ τὸ μῦσι,
κι' ὁλοένα τὴ φωνὴ του μοναχὸς θὰ δοκιμάζῃ
καὶ τῶν ἤχων τῆς τὰ σκέρτσα μοναχὸς θὰ τὰ θαυμάζῃ,
καὶ θὰ λέῃ: μωρὲ γλύκα!
ποῦ ὅτ' ὁ διάβολο τὴν ἔρῃκα;
τέτοιος χεῖμαρρος γλυκάδας ἀπὸ μέσα μου νὰ βγαίνη
καὶ χαμένος νὰ πηγαίνη;
τέτοιο δῶρο καὶ ταλέντο νάχω σὰν τὸν Ἀποστόλου
καὶ νὰ μὴν τὸ ξέρω διόλου;

Μὰ κι' ἐγὼ μαζί μὲ σένα θὰ μιῶ τραγουδιστὰ
καὶ θὰ λέμε τὰ γνωστὰ,
καὶ θ' ἀρχίζω τὸ μινὸρε, καὶ κατόπιν, Περικλέτο,
θ' ἀρχινοῦμε τὸ ντουέτο.

Κάντο, μούζικα καὶ βρόντος,
πρίμος σὺ κι' ἐγὼ σεκόντος,
θὰ μιλοῦμε γιὰ τὸ κράτος τῆς Ρωμαίικης ἀγέλης,
ἢ νὰ γίνης σὺ σεκόντος κι' ἐγὼ πρίμος, ὅπως θέλεις.

Λόγου χάριν θὰ φωνάζῃς: —καλημέρα, μίο κάρο! —
κι' ἐγὼ τότε θὰ σοῦ λέω: —τὸν κακὸ ψυχρὸ σου φλάρο. —

Ὅπερα καὶ ὅτ' ὁ σαλόνι,
ὅπερα καὶ ὅτ' ὁ καλύδα,
κι' ἔλα τώρα, κουφαθόνι,
κι' ἄρχισε ρετσιτατίβα.

Φ. — Καλημέρα, Περικλέτο,
ἔχεις ἕνα τσιγαρέτο;

Π. — Μὴ γυρεύῃς τσιγαρέτα
κι' ἀκριθῇναν τὰ πακέτα.

Φ. — Ξαναπίστο... πῶς μοῦ τῶπες;
Π. — Σύρε νὰ μαζέψῃς γόπες.

Φ. — Μὰ γιατί, μωρὲ, σὰν πρῶτα
δὲν μοῦ δίνεις νὰ φουμάρω;

Π. — Τὸν Σιμόπουλον ἐρώτα
καὶ μὴ μοῦ ζητᾷς τσιγάρο.

Φ. — Ποῦ νὰ τὸν εὐρῶ; ποῦ μένει;
Π. — Δὲν εἰξεύρω ποῦ πηγαίνει,
μὰ ὅτ' ὁ Στάδιον τὸν εἶδα

κι' ἐκαθόταν ὅσῃν κερκίδα.
Δὲν μοῦ λές, αὐτὸς φουμάρει;

Φ. — Τρίχα ῥῶτα τον, ζαγάρι.
Π. —

Φ. — Δὲν μοῦ λές, ποιοὺς ἄλλους εἶδες
ὅσῃν Σταδίου τῆς κερκίδας;
Π. — Μόλις ἔστρεψα τὸ μάτι
βλέπω μπρὸς μου τὸν Κορφιάνη,
καὶ κοντὰ του τὸν Βουδοῦρη...
σὺ ποῖον εἶδες, κουσκουσούρη;

Φ. — Ἦτανε κι' ὁ Καβδαδίας,
κι' ὁ Θανάσης τῆς Παιδείας
μὲς ὅσῃν πρῶτων τὸ μπουκέτο
ἔκανε πολλὴ φιγοῦρα,
κι' ἐφοροῦσε, Περικλέτο,
μὴν ἦν καπελαδοῦρα.

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, βρέ Φασουλῆ,
εἶδα τοῦτο τὸ μοντέλο,
καὶ μ' ἐρώτησαν πολλοὶ
ποῦ τὸ ἦρε τὸ καπέλο.

Φ. — Τώρα θὰ σοῦ πῶ μινὸρε.
Π. — Ὅπως θέλεις... σί, σινιόρε.

Φ. — Τί λαμπρὴν ἀγώνων εὐκλεὴς ἡμέρα!
εἶχαν τὰ Σχολεῖα κι' ἀπὸ μιὰ παντιέρα,
μάγουλα σὰν ρόδα, πρόσωπα σὰν κρίνα,
τοῦμπανα, τρουμπέταις, μπάνταις, ὁκαρίνα,
ἔπαθλα τῆς νίκης, τῆς ἑλῆας κλαδιά,
ζεφυρίτις αὔρα, θόλος γαλανός,
καὶ μὲς ὅσῃν Σχολείων τᾶμετρα παιδιὰ
ἦταν κι' ἕνας μαῦρος σὰν Ἀβυσσινός

μ' εὐστροφο ποδάρι, μὲ κορμὶ σωστό,
κι' ἔλεγα σὲ κάθε φίλο καὶ γνωστό:
«τᾶμαθες ἀλήθεια τ' ἀποφεινά;
ἦλθαν κι' Ἀραπάδες ἀπὸ τὸ Σινᾶ,
νὰ μᾶς δώσ' ἢ μοῦλα μὲ τὰ πισινά.»

Κι' ἐτραγουδῆσε τὸν ὕμνον μετ' αἰσθήματος ἐξάλλου
ἀθλητῶν μικρῶν ἀσκέρι,
διευθύνοντος ἀξίως τοῦ μουσικοδιδασκάλου
Λαυρεντίου Καμηλιέρη.

Κι' ὁ λαὸς ἐνθουσιώδης ἐσηκώθη τότε πάλιν
καὶ καθεὶς ἀπεκαλύφθη μὲ κατάνυξιν μεγάλην,
μὰ κι' ἐγὼ τὸ κάλυμμά μου μὲ παλμούς καὶ φρικιάσεις
τῶγαλα χωρὶς νὰ θέλω,
ἔβγαλε καὶ τῆς Παιδείας ὁ δημοφιλὴς Θανάσης
τὸ ἦντλό του τὸ καπέλο.

Τότε ἐσείσθησαν οἱ δρόμοι τῶν κλεινῶν ἱστοφάνων
ἀπὸ κτύπους τῶν τυμπάνων,
καὶ τραγοῦδια καὶ παιᾶνες κι' ἔως πότε, παλληκάρια,
ἔδιναν φτερά σὰν πρῶτα ὅσῃν Ἑλλήνων τὰ ποδάρια.

Π. — Πές μου, Φασουλῆ, νὰ ζήσης,
πῶς τὰς βλέπεις τὰς ἀσκήσεις;
Φ. — Θάχωμε μ' αὐταῖς μπελάδες,
καὶ θὰ ὀδῇς ὅσους μαχαλάδες
νὰ γυρνᾷ παιδιῶν ἀσκέρι
μὲ σκουπόξυλα ὅτ' ὁ χέρι,
κι' ὅλα νὰ τὰ πιᾷση μοῦρλα
γιὰ παντιέρας καὶ ταμποῦρλα.

Ἀρχισαν καὶ τὰ ὀδικά μου, Περικλῆ ντεληφουσέκη,
νὰ ζητοῦν συχνὰς ἀσκήσεις.

κι' ἀκινδύνους συγχινησεις,
κι' ἐγὼ πέρνω τοῦ πολέμου τὸ πανάρχαιο τουφέκι,
καὶ τραβοῦν ἐμπρὸς ἐκεῖνα κι' ἀπὸ πίσω τὸ σκυλί,
κι' εἶναι θέαμα καὶ τοῦτο, ποῦ τὰς σκέψεις προκαλεῖ.

Καὶ τὰ βάζω ὅσῃν ἀράδα καὶ μὲ ξύλα τάρματόνω
καὶ τὸν σῆρκο μου τεντόνω,
καὶ φωνάζω: μᾶρς μὲ θάρρος καὶ μὲ βήματα μεγάλα,
πάρτε ὁρόμο, πάρτε φόρα,
ἴεσ' ἐγὼ πῶς εἶμαι τώρα
ὁ πολέμιος ἐχθρὸς σας, καὶ πῶς μπαίνο μὲς ὅσῃν σάλα.

Τότε σεις, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ πατιρντί καὶ φασαρία,
σύρτε ὅσῃν τραπεζαρία,
κι' ἂν ἰδῇτε κι' ἐκεῖ πέρα πῶς δὲν κάνετε χωρὶ
σύρτε μὲς ὅτ' ὁ μαγειρίο,
κι' ἐνέλω καὶ ὅσῃν κουζίνα νὰ σᾶς δώσω καμμιὰ μπάτσα,
νὰ πετάξετε τὰ ξύλα κι' ἴσ' ἀπάνω ὅσῃν Ταράτσα.

Κι' ἐγὼ τρέχω νὰ τὰ πιάσω καὶ μοῦ φεύγουν τὰ μουρέλια,
κι' ἔτσι, Περικλῆ, μ' αὐτὰ
τὰ σπουδαῖα χωρατὰ
λέ φαμίλ σ' ἀμύζ, τοῦτέστι ξεραίνόμεστε ὅτ' ὁ γέλιοι,
κι' ὅπως λέγουν Ἀττικῶς
τὰ μικρὰ παιδιὰ παίζει,
κι' ἐξασκοῦνται διαρκῶς
πρὶν καθίσουν ὅτ' ὁ τραπέζι,
καὶ τὴν ὄρεξιν ἀνοίγει
τοῦ μπαμπᾶ των τὸ κυνήγι,
τῶν ἀσκήσεων ὁ κόπος, καθεμίια ψευτομάχη,
καὶ τὸ φρόνημα τονόνουν, καὶ πρὸ πάντων τὸ στομάχι.

Μία Πάτρια, γιὰ σένα πηλαλῶ καὶ λαχανιάζω,
μία Πάτρια, γιὰ σένα δὲν προσβαίνω ν' ἀγοράζω
τρία τρία τὰ καρβέλια
γιὰ νὰ τρῶνε τὰ μουρέλια.

Π. — Ξέρεις κι' ἄλλα, βρέ σακάτη;
λένε πῶς συμβαίνει κατὶ
ὅτ' ὁ φιλογενοῦς Ἀβέρωφ τὴν μεγάλη διαθήκη,
καὶ καμπόσοι δικηγόροι ποῦ θὰ ἔγουν μὲ χαρτζηλίκι.

Φ. — Τί σὲ μέλει, μασκαρᾶ,
γιὰ τὸν ξένο τὸν παρᾶ;
μὴ θαρρῇς ἀπὸ τὸν πλούτο τὸν μεγάλο κι' ἐθνικὸ
πῶς θὰ πάρῃς μερδικό;
λίττα νάχῃς τακτικά τῆς ἡμέρας τὸ φαί,
κι' ἀπὸ πῆτα ποῦ δὲν τρῶς τί σὲ μέλει κι' ἂν καῖ;

Οἱ παραλῆδες
κάνουν τοὺς πλούτους,
κι' οἱ κουρελῆδες
χάσκουν μὲ τούτους.

Μὰ σὺ τὸ χρῆμα σκῶπτε σὰν μῶμος
μακρὰν τῶν πόθων τῶν ταπεινῶν,
κι' ἔτσι θὰ γίνῃς ὁ κληρονόμος
τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Π. — Τί μαθαίνεις, Φασουλῆ,
γιὰ τοῦ Στόλου μας τὴν Μοῖρα;

Φ. — Τὸν κακὸ σου, κουρελῆ,
τὰ μῆλα σου καὶ μιὰ λύρα.

Π. — Ἔμαθα γιὰ τὴν ἀρμάδα πῶς τὴν ἔστειλαν ὅτ' ὁ Βῶλο
καὶ πῶς ἕνα διερράγη Τουρκικὸ τορπιλλοδόλο.

Φ. — Τῆς Τουρκίας οἱ ναυμάχοι τὴν ἐπάθανε κι' αὐτοί,
κι' ὁ Βουδοῦρης τῶν Ναυτικῶν
κατ' ἀδρότητα καθῆκον

ἔτρεξε καὶ συνεχάρη τὸν Ριφᾶτ τὸν Πρεσβευτῆ,
ἀφοῦ πρὶν κι' ἐκεῖνος εἶχε συγχαρῇ τὸν Ναυτικὸ μας
γιὰ τὸ κάσο τὸ δικό μας.

(Τραγουδοῦν μαζί κι' οἱ δύο
μὲ μιὰ τέχνη σὰν Ὡδεῖο.)

«Πάει τὸ τορπιλλοδόλο τοῦ πανελληνίου Στόλου,
ἀλλὰ πάει κι' ἕνα τέτοιο τῆς Τουρκίας κατὰ διαδόλου,
κι' ἡ πατρίς ἐκδικηθεῖσα
ἦλθε μὲ τοὺς Τούρκους ἴσα.»

Π. — Ἔμαθα προδίδασμούς ὅτι θάχωμε ξανά
μὲ σκοπὸν νὰ πληρωθοῦν τόσ' ἀπλήρωτα κενά.

Φ. — Τῶμαθα ὅτ' ὁ καφφενέ.

Π. — Πῶς τὸ κρίνεις, κουενέ;

Φ. — Εἶναι σύνθηδες τὸ πρᾶγμα καὶ καθένας σιωπᾷ
κι' εἶσαι μόνος σὺ κουτός,
ἂν ἡ φύσις, Περικλέτο, τὸ κενὸν δὲν ἀγαπᾷ,
πόσον μάλλον ὁ Στρατός;

Π. — Ἀλλάξε τόνο, Φασουλῆ,
νὰ κελαϊδήσω σὰν πουλί.

Φ. — Γαλόνια θὰ δοθοῦν πολλὰ
καὶ ντὸ ρέ μι καὶ φᾶ σὺ λᾶ,
κενὰ ὅτ' ὁ τάξις τοῦ Στρατοῦ, ὅτ' ὁ ἔδρας τῶν Σχολῶν,
καὶ συμπληρῶναι τὰ κενὰ κενότης κεφαλῶν,
καὶ πρὶν νὰ ληθοῦν ὀργανωταί,
βρέ Περικλῆ σταυρατέ,
θὰ πέρνης τὸ γαλόνι σου, θὰ πέρνης τὸ σειρήτι σου,
καὶ θὰ πηγαίνης σπῆτι σου.

Π. — Ὁ ἰ χαρὰ ὅσους, Φασουλῆ μου, ποῦ χρυσὰ γαλόνια
[τρεφῶν]

νὰ κι' ὁ Θάνατος Κανακάρης βουληφόρος τῶν Πατρῶν,
κι' ἐχολώθῃ τώρα πάλιν ὁ μεγάλος Θεοδωρῆς,

ποῦ τὸν βλέπεις κι' ἀπορεῖς,
Κρίμα ὅτ' ὁ γραφεὶς τῆς τόσας, ποῦ ὅτ' ὁ φίλος εἶχε στεί-
[λει,

κι' ἔλεγε τῆς πάλαι ὁδῆς πῶς ἡμέρα θ' ἀνατείλῃ.

Φ. — Τὸ κουράγιο τοῦ θαυμάζω,
προσκυνῶ καὶ τὸν δοξάζω,

δὲν βαρύνται, Περικλέτο, τώρα ὅτ' ὁ γράμματα
γράφε στέλλε γράμματα;

Π. — Ὅμως τώρα, Φασουλῆ,
λίττα θάλασσα γηλάι,

κι' ἦθελα, βρέ, νὰ σ' ἀφήσω καταμόναχο σὰν κοῦκο
ὅτ' ὁ Ἀθῆνας τὰ σκουπίδια,

καὶ ὅτ' ὁ Ναύσταθμος νὰ πάω ν' ἀνταμώσω τὸν Κουτσούκο
καὶ νὰ μὲ χορτάσῃ στρείδια.

Φ. — Ἀλλὰ πρὶν χορτάσῃς στρείδια, χάρτασε γερό στηλιάρη
τὸν ξυλῆνο τὸν τενόρο, τὸν σοπράνο, τὸν σαλιάρη.

**Ὁ Φαδουλῆς ἀγέρωχος διμόνει
κι' αὐτὸς τὸν Εὐταξίαν στεφανώνει.**

Σήμερον ἀξιοῦται περιφανῶν στεφάνων
ὁ νήπια συντάξας
καὶ τὴν ἡχὴν τρομάξας
μὲ τὰς βροντὰς τυμπάνων.

Σήμερον ἀξιοῦται πανδήμου τελετῆς
ὁ πάντας ἀξιώσας ἐπάθλων ἀρετῆς,
ὁ μὲ πολέμων ὕμνους κι' εἰρηνικὰς σημαίας
κεντρίσας τῶν ἐφήβων τὰς φύσεις τὰς ἀκμαίας.

Σήμερον ἀξιοῦται κοτίνων τιμημένων
ὁ στάζων ἐξ ἰδρώτος
καὶ καταρτίσας πρῶτος
ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων αἶνον.

**Καὶ καμπόδοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Ἐκθεσις τῶν Φιλοτέχνων πάλιν ἀνοιξ' ἐκεῖ πέρα
εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Κούπα, τῆς προτοῦ σπουδαιοτέρα,

κι' ὁ Ρωμηὸς ὁ τεχνοκρίτης μεταξύ τοσούτων ἄλλων
μ' ἐνθουσιασμόν μεγάλον
σᾶς συστήν' ἰδιαιτέρως
τὸν Χειμῶνα καὶ τὸ Θέρος
τοῦ ζωγράφου τοῦ Γαλάνη, τοῦ τοσούτου νεαροῦ,
ποῦχει στάδιον ἐμπρὸς τοῦ καλλιτέχνου σθεναροῦ.

Πατρὶς, ἐν ἄλλοις λόγοις ἐφημερίς τῆς Κρήτης,
ποῦ τὴν διαβάσει χαίρων κάθε χρηστὸς πολίτης,
μεστή ζωῆς καὶ ρώμης, ἐκείρετος, ποικίλη,
τοῦ Μοσχονᾶ τὴν γράφει τὸ δυνατό κονδύλι.

Ἐβγήκε πολυσήμαντον καὶ διακριτικὸν
τὸ Καταστατικὸν
τῆς σοβαρᾶς ἐνώσεως τῆς Ἡπειρωτικῆς,
ἐνώσεως διαπρεποῦς καὶ πατριωτικῆς.

Ἀπὸ μέρους τοῦ Συλλόγου τῶν ἀρχαίων τῶν δραμάτων
ἔγινε προχθὲς τὸ βράδυ μετ' ἐπίσκεψιν ἁσμάτων
τῆς ἀρχαίας Ἀντιγόνης ἐντελὲς διδασκαλία
ἐν προσώπων ὑποκρίσει καὶ ρυθμῶν ἀπαγγελία.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατρώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.